

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/34/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420202837
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6420202837.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobcu: P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX A. W., právne zastúpený Špireková & Partners s.r.o., IČO: 47 232 811, so sídlom Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 28C/7/2020-150 zo dňa 03.02.2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 28C/7/2020-150 zo dňa 03.02.2023 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) prvým výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.200,45 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 550,45 Eur od 15.01.2020 do zaplatenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Druhým výrokom súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplatenie majetkovej škody voči žalovanému v rozsahu 23,08 %.

3. Tretím výrokom súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy voči žalovanému v rozsahu 100 % z výšky prisúdeného plnenia.

4. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 894,48 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady majetkovej škody a sumu 3.000,- Eur s príslušenstvom z titulu náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu odôvodnil tým, že dňa XX.XX.XXXX bolo žalobcovi povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru A. vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Neskôr došlo v priebehu prípravného konania k zmene právnej kvalifikácie na zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Trestného zákona. Po ukončení vyšetrovania bola na žalobcu dňa XX.XX.XXXX podaná obžaloba prokurátorom Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom pod sp. zn. 1Pv 215/13/6613. Okresný súd Žiar nad Hronom žalobcu oslobodil spod žaloby rozsudkom sp. zn. 2T/25/2016 zo dňa XX.XX.XXXX. Trestné stíhanie bolo voči žalobcovi vedené necelé tri roky, počas neho sa žalobca nechal právne zastúpiť advokátom P., ktorému uhradil odmenu

vo výške 694,48 Eur. Žalobcovi vznikli náklady na dopravu vo výške minimálne 200,- Eur, keďže počas trestného konania sa musel dostavovať na hlavné pojednávania a na iné úkony. Vedené trestné konanie spôsobilo žalobcovi i nemajetkovú ujmu, nakoľko výrazne zasiahlo aj do jeho osobnostných práv a do jeho súkromného, rodinného a pracovného života. Uvedenú ujmu žalobca vyčíslil pôvodne sumou 3.000,- Eur.

5. Súd prvej inštancie v ďalšom obsahu odôvodnenia konštatoval vykonané dokazovanie, závery z neho vyplývajúce. Ďalej uviedol, že v predchádzajúcom priebehu konania už vo veci rozhodol skorším rozsudkom č. k. 28C/7/2020-94 zo dňa 17.09.2021, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.200,45 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 550,45 Eur od 15.01.2020 do zaplatenia v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplatenie majetkovej škody voči žalovanému v rozsahu 23,08 % a nárok na náhradu trov konania.

6. Na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 14Co/64/2021 zo dňa 30.05.2022 rozsudok tamojšieho súdu zo dňa 17.09.2021 v napadnutých výrokoch I., III. a IV. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie. Výrok VII. o čiastočnom zamietnutí žaloby napadnutý nebol a rozsudok nadobudol v tejto časti právoplatnosť dňa 05.11.2021. V predmetnom uznesení odvolací súd poukázal i na z časového hľadiska ostatné rozhodnutie NS SR, významné vo veci, pod sp. zn. 5Cdo/152/2018 zo dňa 27.10.2021, ku ktorému sa odvolací súd priklonil a na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zákonodarca podmienil využitím všetkých opravných prostriedkov, teda i podaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia osobou obvinenou. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje len v prípade, ak ide o dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré musia byť v konaní žalobcom tvrdené a súd konajúci o žalobe ich musí mať preukázané. Preto odvolací súd uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa tým, či v prejednávanej veci sú tvrdené a preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobca, v procesnej pozícii obvineného v trestnom konaní, nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

V ďalšom obsahu odôvodnenia súd prvej inštancie opätovne uviedol zákonné ustanovenia, ktoré vo veci aplikoval. Konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca v pozícii obvineného nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok - sťažnosť, pričom žalovaný argumentoval, že z tohto dôvodu s poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nie sú splnené podmienky na vznik nároku na náhradu škody. Súd konštatoval, že predmetná právna otázka nebola v rozhodovacej praxi NS SR riešená jednotne. Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 30.05.2022 dospel k záveru, že právo na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zákonodarca podmienil využitím všetkých opravných prostriedkov, teda i podaním sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia osobou obvinenou, keď splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje len v prípade, ak ide o dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd pritom poukázal na závery rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/152/2018 zo dňa 27.10.2021. Súd prvej inštancie uviedol, že uvedený právny názor odvolacieho súdu by mal byť v zmysle § 391 ods. 2 CSP pre okresný súd v zásade záväzný. Okresný súd však poukázal na to, že v čase po vydaní zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu bol vyhlásený rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, v ktorom veľký senát priamo vo výroku vyslovil právny názor, podľa ktorého splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený. Veľký senát zohľadnil skutočnosť, že v danom prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, že zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje právo na náhradu škody v prípade trestného stíhania a so zreteľom na to, že podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania. Uviedol, že niet pochyb o tom, že zmyslu a účelu § 6 ods. 1 v spojení s ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá taká interpretácia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia na základe podaného riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov (sťažnosť podľa Trestného poriadku), má aj oslobodzujúci rozsudok vydaný z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Na základe toho je opodstatnené, aby bol uprednostnený výklad e ratione legis ustanovenia § 6 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. pred jeho doslovným gramatickým výkladom.

Súd prvej inštancie tak konštatoval, že sú splnené výnimočné podmienky na to, aby sa odklonil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení. Okresný súd tak dospel k

záveru, že podanie sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa XX.XX.XXXX zo strany žalobcu nemožno v okolnostiach prejednávanej veci považovať za nevyhnutný predpoklad vzniku uplatneného nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Ďalej súd konštatoval, že po zrušení predchádzajúceho rozsudku v odvolaní napadnutých výrokoch zostalo predmetom konania zaplatenie majetkovej škody vo výške 550,45 Eur s úrokom z omeškania ročne a nahradenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú si žalobca pôvodne uplatňoval vo výške 3.000,- Eur s úrokom z omeškania, a ktorú mu súd zrušeným rozsudkom priznal vo výške 1.650,- Eur bez úroku z omeškania a v prevyšujúcej časti tento uplatnený nárok právoplatne zamietol. Pokiaľ sa jedná o uplatnenú majetkovú škodu vo výške 550,45 Eur s príslušenstvom, táto pozostáva z vynaložených trov obhajoby žalobcu v predmetnom trestnom konaní. Z potvrdenia Advokátskej kancelárie Liška & partners, bolo preukázané, že žalobca v súvislosti so svojou obhajobou skutočne vyplatil advokátskej kancelárii trovy vo výške 694,48 Eur. Súd však prihliadol na § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a konštatoval, že z uvedeného vyplýva, že poškodený má nárok na náhradu škody voči štátu len čo sa týka vynaložených trov obhajoby len v rozsahu zodpovedajúcom tarifnej odmene advokáta a hotových výdavkov v zmysle vyhlášky. Súd dospel k záveru, že za vykonanie úkonov právnej služby v rámci obhajoby žalobcu v trestnom konaní zodpovedajú kritériám v § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. len trovy obhajoby vo výške 550,45 Eur.

7. K nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si pôvodne uplatnil tento nárok vo výške 3.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.01.2020. Z takto uplatneného nároku mu súd zrušeným rozsudkom priznal sumu 1.650,- Eur a v prevyšujúcej časti žalobu právoplatne zamietol. Súd pri posúdení tohto nároku vychádzal zo zákonných kritérií, a teda posudzoval, či samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadostučinením žalobcu vzhľadom na spôsobenú ujmu a pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch súd vychádzal z kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd uviedol, aké faktory a okolnosti zo života žalobcu mal preukázané, prihliadol i na kritérium závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení z hľadiska ich pretrvávania do súčasnosti. Súd nemal preukázané intenzívne pretrvávajúce následky, keďže sám žalobca uviedol, že rodina a známi ho v súčasnosti vnímajú kladne a hoci sa vzdal práce v mestskej polícii, nemal vzhľadom na svoju kvalifikáciu problémy s ďalším pracovným uplatnením. Pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy súd zohľadnil povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry žalobcu, ako aj okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Na základe uvedeného dospel k záveru, že za primeranú výšku vzniknutej nemajetkovej ujmy je možné považovať sumu 1.650,- Eur, teda približne 50,- Eur za každý mesiac trvania trestného stíhania. Pokiaľ žiadal žalobca priznať vyššiu nemajetkovú ujmu, súd žalobu v tejto časti právoplatne zamietol už rozsudkom zo dňa 17.09.2021. Ďalej súd prvej inštancie odôvodnil priznanie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy priznanej náhrady majetkovej škody 550,45 Eur od 15.01.2020 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 a 2 CSP, pričom osobitne odôvodnil procesný úspech žalobcu v konaní o náhradu škody a v konaní, resp. o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v celom jeho rozsahu. Žalovaná uviedla, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je síce objektívnou zodpovednosťou, pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody je potrebné prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré spočívajú v správaní a konkrétnych úkonoch obvineného, jeho postoji k trestnému stíhaniu, úrovni poskytnutej súčinnosti a pod. Uviedla, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno aplikovať čisto formalisticky, ale je potrebné skúmať, či škoda, ktorá mala vzniknúť pri výkone verejnej moci je dôsledkom svojvoľného postupu orgánov činných v trestnom konaní. K uvedenému záveru dospel i Krajský súd Bratislava v rozhodnutí sp. zn. 15Co/83/2018 zo dňa 28.04.2021. Nemožno každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo do právoplatného odsudzujúceho rozsudku automaticky pokladať za nezákonné rozhodnutie bez prihliadnutia na konkrétne okolnosti prípadu s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/201/2007 a ďalšie. Žalovaná má za to, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa XX.XX.XXXX nie je nezákonným rozhodnutím len z toho dôvodu, že žalobca nebol právoplatne uznaný vinným a odsúdeným. Ďalej žalovaná poukázala na to, že ak výpoveď svedka, ktorá bola podkladom, kľúčovým usvedčujúcim dôkazom pre vznesenie obvinenia, v dôsledku zmeny dôkaznej situácie na hlavnom pojednávaní - zmenou výpovede tohto svedka dôjde k oslobodeniu tohto obvineného, štát by nemal niesť zodpovednosť za konanie osoby - svedka, ktoré by mohlo napĺňať znaky trestného činu krivého obvinenia. V súdnej veci svedok X. W. v prípravnom konaní

vypovedal, že žalobca sa mu priznal, že odcudzil veci z klubu športovej kynológie, pričom motívom konania žalobca mala byť pomsta voči svedkovi X. W., ktorý bol v tom čase X.. Svedok zmenil výpoveď na hlavnom pojednávaní, kde vypovedal, že žalobca mu povedal, že veci z krádeže z kynologického klubu sa nachádzajú u neho. Ako žalobca v trestnom konaní, tak ani orgány činné v trestnom konaní nemali vplyv na výpoveď svedka X. W.. Podľa žalovanej by zodpovednosť za konanie inej osoby nemala byť prenášaná na štát. Zmena výpovede svedka, ktorá privodila obvinenému trestné stíhanie je okolnosťou, na ktorú je potrebné prihliadať pri posudzovaní zákonnosti obvinenia. K neuplatneniu opravného prostriedku žalovaná uviedla, že pokiaľ okresný súd poukázal na rozsudok veľkého senátu občianskoprávného kolégia NS SR sp. zn. 1VCdo/2/2022, ktorý bol vydaný po rozhodnutí odvolacieho súdu, v zmysle § 48 CSP je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu záväzný pre všetky senáty Najvyššieho súdu. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR možno považovať za rozhodovacia prax najvyššej súdnej authority. V prípade zmeny rozhodovacej praxe najvyššej súdnej authority, táto dostatočne odôvodňuje odchýlenie sa od právneho názoru odvolacieho súdu. Napriek uvedenému žalovaná má zato, že v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je podanie riadneho opravného prostriedku voči nezákonnému rozhodnutiu podmienkou, bez ktorej nie je možné priznať nárok na náhradu škody. Žalovaná zvýraznila, že je tu možnosť, pokiaľ by sa senát Najvyššieho súdu chcel odchýliť od právneho názoru veľkého senátu je to možné, no musel by vec postúpiť na opätovné prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu. Uvedené však nasvedčuje opäť tomu, že zákon, resp. jeho ustanovenia môžu byť prelomené rozhodnutím Ústavného súdu SR, ktorý ako jediný môže vysloviť jeho nesúlad s konečnou platnosťou. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/173/2015 zo dňa 26.10.2016, ktorý konštatoval, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať, len ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok. V súdnej veci žalobca si proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť a dôvody hodné osobitného zreteľa zistené neboli. Opätovne žalovaná poukázala i na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 268/2015 zo dňa 23.04.2015, v ktorom bolo konštatované, že stanovenie konkrétnych kritérií vzniku a uplatňovania takejto zodpovednosti v zákonnej úprave nemožno vnímať ako obmedzujúce, nakoľko ani právo na náhradu škody voči štátu v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je právom absolútnym. Žalovaná taktiež namietala nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a uviedla, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, čo bolo dôvodom psychickej nepohody žalobcu, pretože do úvahy prichádzalo viacero faktorov, a to rozpad manželstva, resp. obava o stratu kontaktu s dcérou a taktiež šírenie informácií o trestnom stíhaní a aj iných „rečí“ X. W. o žalobcovi v mieste bydliska i na pracovisku žalobcu. Celková situácia, v ktorej sa žalobca nachádzal (rozpad manželstva, ktorý začal začiatkom roka XXXX a nehody s kolegom) rozhodne musela mať vplyv na jeho psychické rozpoloženie. Žalobca v rámci vykonaného dokazovania ani raz neuviedol, že by sa bál, že by mohol byť odsúdený alebo že by sa bál prípadne uloženého trestu. Žalobca a svedkyňa Y. X. potvrdili, že reči o tom, že žalobca mal odcudzovať veci z kynologického klubu, sa začali šíriť ešte pred vznesením obvinenia. Takisto nebola preukázaná príčinná súvislosť k súvislosti so stratou zamestnania žalobcu. Problémy v práci žalobcu trvali už dlhšie, čo žalobca uviedol vo svojej výpovedi v trestnom konaní zo dňa XX.XX.XXXX. Pri posudzovaní príčinnej súvislosti je potrebné brať do úvahy i to, že ku skončeniu pracovného pomeru v XX.XX.XXXX došlo dohodou o skončení pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa XX.XX.XXXX a žaloba bola podaná na súde dňa XX.XX.XXXX. Dohoda deklaruje dobrovoľnosť skončenia pracovného pomeru zo strany žalobcu a dátum jej uzavretia deklaruje, že trestné stíhanie nemohlo mať vplyv na ukončenie pracovného pomeru, keďže k ukončeniu došlo takmer 10 mesiacov po podaní obžaloby. Z výpovede žalobcu v trestnom konaní vyplýva, že v zamestnaní pociťoval nepohodu z dôvodu, že W. sa ho snažil dostať z mestskej polície. Chýba tak nexus medzi trestným stíhaním žalobcu a ukončením pracovného pomeru žalobcu. Žalobca neunesol ani dôkazné bremeno, nakoľko nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi stratou dobrej povesti u spoluobčanov a stratou (ukončením) zamestnania a jeho trestným stíhaním (nezákonným rozhodnutím). Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu o náhradu škody s príslušenstvom zamietne a žalobcovi nárok na náhradu trov konania neprizná.

9. Odvolanie žalovanej bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu dňa 13.03.2023 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

10. Žalobca uviedol, že má za to, že okresný súd posúdil vec správne a rovnako správne vyhodnotil aj právny stav. Nie je dôvod pre ktorý by žalovaná a rovnako odvolací súd nemal súhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie. Žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne právne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa

prvoinštančný súd pri rozhodnutí a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal. Žalobca poprel tvrdenie žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia C. zo dňa XX. XX. XXXX nie je nezákonným rozhodnutím, pričom tieto tvrdenia sú v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Uvedené vyplýva i z napadnutého rozsudku, na ktorý v odôvodnení poukázal i na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 320/2016. Taktiež od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax Najvyššieho súdu ustálila v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Uznesenie o vznesení obvinenia aj obžaloba sa považuje za nezákonné rozhodnutie, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalovaná nesprávne vykladá, že štát by nemal niesť zodpovednosť za konanie osoby - svedka, ktoré by mohlo napĺňať znaky trestného činu krivého obvinenia. Ďalej žalobca poukázal na niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých bolo konštatované, že štát zodpovedá za konanie svojich orgánov, aj keď z ich strany k žiadnemu subjektívnemu pochybeniu nedošlo, a to s ohľadom na výsledok ich činnosti. Práve preto ide o zodpovednosť štátu „za výsledok“. K tvrdeniam žalovanej o podmienke podania riadneho opravného prostriedku proti nezákonnému rozhodnutiu žalobca poukázal na ustálenú súdnou prax ako i samotné napadnuté rozhodnutie okresného súdu. Uviedol, že nie je správny výklad, ktorý poskytla žalovaná v otázke podmienenia nároku na náhradu škody v predmetnej veci, podaním opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, s poukazom na § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď tento jeho výklad ide proti zmyslu a obsahu tohto zákona: „...aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009). Nevyužitie riadneho opravného nemôže byť dôvodom na vylúčenie záväzkov štátu, ktoré vyplývajú z § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Pokiaľ žalovaná tvrdí, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, čo bolo dôvodom psychickej nepohody žalobcu, pretože do úvahy prichádzalo viacero faktorov, žalobca má za to, že v konaní dostatočne preukázal príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím. Žalobca svojou výpoveďou ako i výpoveďou svedkyne Y. X. potvrdil, že pocity nepohody, stresu, nervozity a frustrácie spôsobilo práve vedené trestné konanie. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že je daná príčinná súvislosť vzniku majetkovej ujmy a nezákonného rozhodnutia. Každé trestné stíhanie vedené voči osobe zasah do jeho osobnej sféry takýto vyvoláva, o to viac, ak sa trestnoprávne konanie nepodarí preukázať a ak takéto stíhanie trvá niekoľko rokov. Žalobca musel byť počas tohto obdobia neustále pod tlakom, už len z dôvodu účasti na jednotlivých úkonoch orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom, čo nepochybne prispelo k jeho stavu psychickej neistoty. Je nepochybné, že predmetné trestné stíhanie zanechalo stopy na psychike žalobcu, keď tento z hľadiska viktimácie je „obeťou“ predmetného trestného konania. Žalobca bol totiž v rozpore so skutočnosťou označený za páchatel'a protiprávnej činnosti závažného charakteru, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti, žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

11. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanej dňa 24.03.2023 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

12. K vyjadreniu žalobcu sa podaním zo dňa 29.03.2023 vyjadrila žalovaná a uviedla, že je potrebné posúdiť konkrétne okolnosti prípadu a taktiež nemožno opomíňať podmienky nastavené zákonodarcom pri uplatňovaní nároku na náhradu škody. V prípade, že zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., by bez posúdenia konkrétnych okolností každej veci, prípadne len z dôvodu vydania oslobodzujúceho rozsudku bola daná oslobodzujúcim rozsudkom, civilné sporové konanie by postrádalo zmysel. Záverom žalovaná zotrvala na svojom podanom odvolaní.

13. Vyjadrenie žalovanej bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

14. Žalobca sa vyjadril podaním zo dňa 16.04.2023, pričom opätovne poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom okresný súd odkázal na rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, v ktorom

veľký senát priamo vo výroku vyslovil právny názor, podľa ktorého splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený. V ostatnom žalobca zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení a ostatných podaniach a vyjadreniach vo veci a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. V dôsledku odvolania žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal v medziach daných ustanovení § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Na základe podaného odvolania žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie dôkazy vykonané v konaní vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd uvádza, že žalovaná, ako odvolateľka, v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, nežiadala ani doplniť dokazovanie za podmienok ustanovených v § 384 ods. 2 a 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré by nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o veci vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom v súdnej veci neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, prípadne nariadovať odvolacie konanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej a odvolacie dôvody uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovanej nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

19. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ako vo výrokovej časti, tak aj v časti odôvodnenia a zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza:

V podanom odvolaní žalovaná opätovne uplatňuje totožnú odvolaciu námietku o tom, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno aplikovať čisto formalisticky, ale je potrebné skúmať či škoda, ktorá mala vzniknúť pri výkone verejnej moci je dôsledkom svojvoľného postupu orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaná bezo zmeny postoja zastáva názor, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím len z toho dôvodu, že žalobca nebol právoplatne uznaný vinným. Odvolací súd konštatuje, že s uvedenou odvolacou námietkou sa vysporiadal a dal na ňu jednoznačnú odpoveď vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č. k. 14Co/64/2021-125, kde uviedol:

Na vznik zodpovednosti žalovaného štátu za škodu a rovnako i nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné splnenie zákonných predpokladov, ktorými sú 1. nezákonné rozhodnutie, 2. vznik škody (i nemajetkovej ujmy) a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nemajetkovej ujmy). Nezákonným rozhodnutím v tejto súvislosti je nutné rozumieť predovšetkým rozhodnutie orgánu verejnej moci vydané v medziach jeho právomoci, ktoré bolo na základe opravného prostriedku poškodeného príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Len rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené

príslušným orgánom, tak možno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003. Bez zrušenia rozhodnutia pre nezákonnosť chýba jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného štátu za škodu, pričom samotnú nezákonnosť rozhodnutia súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže sám skúmať ako otázku prejudiciálnu, pretože ju už vyriešil príslušný orgán v zrušujúcom rozhodnutí na základe opravného prostriedku poškodeného a týmto rozhodnutím je súd podľa § ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., viazaný. Súdna prax však dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia pre nezákonnosť i rozhodnutie o oslobodení obvineného obžalovaného spod obžaloby. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30. 03. 2011 alebo v uznesení sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12. 12. 2012. Uvedené závery rozhodnutia potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo 15/2009, v ktorom bola konštatovaná právna veta: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“. Uvedené rozhodnutie bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/2014. Uvedeným rozhodnutím, majúcim charakter, zverejneného judikátu sa ustálila rozhodovacia prax najvyššieho súdu v tom, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia pre nezákonnosť i rozhodnutie o oslobodení obvineného obžalovaného spod obžaloby. .Možno tak konštatovať, že v dôsledku právoplatného oslobodenia žalobcu spod obžaloby v súdnej veci, je potrebné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné rozhodnutie.

20. Ústavný súd SR v náleze sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 07. 07. 2016 konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

21. S poukazom na to, že uvedená otázka bola vyriešená a ustálená judikatúrou najvyšších súdnych autorít, odvolací súd vyššie uvedenú odvoláciu námietku žalovanej vyhodnotil ako nedôvodnú.

22. Odvolací súd rovnako v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje vývoj rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít a prihliada na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konajúceho vo veľkom senáte. Odvolací súd otázku obligatórnosti podmienky podania opravného prostriedku (sťažnosti) proti uzneseniu o vznesení obvinenia považuje za vyriešenú rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2022 zo dňa 24.10.2022, v ktorom bol vyslovený právny názor Najvyššieho, podľa ktorého „Splnenie podmienky podať riadny opravný prostriedok v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov sa nevyžaduje, ak bol žalobca spod obžaloby v trestnom konaní oslobodený“. Veľký senát zohľadnil skutočnosť, že v danom prípade ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, že zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje právo na náhradu škody v prípade trestného stíhania a so zreteľom na to, že podstata nároku na náhradu škody sa v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného konania. Uviedol, že niet pochýb o tom, že zmyslu a účelu § 6 ods. 1 v spojení s ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá taká interpretácia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia na základe podaného riadneho opravného prostriedku podľa osobitných predpisov (sťažnosť podľa Trestného poriadku), má aj oslobodzujúci rozsudok vydaný z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. Na základe toho je opodstatnené, aby bol uprednostnený výklad e ratione legis ust. § 6 ods. 2 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. pred jeho doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

23. Uvedené rozhodnutie veľkého senátu je nutné považovať za ustálenie rozhodovacej praxe najvyššej súdnej autority, vzhľadom na predchádzajúcu rôznu rozhodovaciu prax jednotlivých senátov Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd bez ďalšieho akceptuje vyslovený právny názor v rozhodnutí veľkého senátu občianskoprávneho kolégia a ustaluje, že v súdnej veci okolnosť, že žalobca nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nevytvára prekážku pre priznanie nároku na náhradu škody zahŕňajúcej i ujmu nemajetkovú. Z uvedeného dôvodu preto nebolo v predmetnej veci ani dôvodné skúmanie existencie a prípadne dôvodnosti dôvodov hodného zreteľa podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003. S poukazom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku týkajúcu sa neuplatnenia opravného prostriedku ako nedôvodnú.

24. V podanom odvolaní žalovaná ďalej namietala nesprávne skutkové zistenia a namietala nedostatok príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, keď uvádza, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané čo bolo dôvodom psychickej nepohody žalobcu, nakoľko do úvahy prichádzalo viacero faktorov.

25. V tejto otázke sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý otázku vplyvu a dopadu vedenia trestného konania na súkromný život žalobcu venoval odsek 37, 38, 39, 40, 41 a 42. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je v tejto časti dostatočné, rozsiahle, detailne argumentované a presvedčivé. Súd prvej inštancie sa už vysporiadal i s námietkami, ktoré ako odvolacie námietky prednáša žalovaná v podanom odvolaní, pričom žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd pri rozhodnutí a pri jeho odôvodnení náležite nevysporiadal. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu v otázke dopadov vedeného trestného stíhania žalobcu na jeho súkromný a pracovný život a v otázke existencie príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním a ujmom utrpenu žalobcom v súkromnej sfére. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní, rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie argumentuje tým, že nebolo preukázaná príčinná súvislosť medzi stratou dobrej povesti, stratou zamestnania a trestným stíhaním žalobcu, keď na uvedených na významný podiel správanie sa svedka W., ktorý negatívne informácie o žalobcovi šírila, odvolací súd konštatuje, že vykonaným dokazovaním v predmetnej veci bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že samotné vedenie trestného stíhania negatívnym spôsobom zasiahlo do osobného, rodinného ako i pracovného života žalobcu. Najmä z výpovede svedkyne Y. X. mal súd zistené, že žalobca ťažko niesol tú skutočnosť, že je trestne stíhaný, ktorá okolnosť zasahuje do dobrej povesti žalobcu o to výraznejšie, že žalobca bol zamestnaný ako mestský policajt, kde sa otázka bezúhonnosti a spoločenského rešpektu očakáva a vyžaduje. Pokiaľ žalovaná poukazuje na tú skutočnosť, že to bol práve X. W., ktorý o žalobcovi rozširoval negatívne informácie, odvolací súd nevylučuje, že je možné, že z rôznych osobných dôvodoch, pohnútok či antipatií sa svedok W. vyjadroval na adresu žalobcu. Uvedené šírenie negatívnych informácií majúce charakter ohovárania je pomerne frekventovaným javom v bežnom živote, avšak celkom iný základ a vyššiu intenzitu má šírenie tej informácie, že určitá osoba (v danom prípade žalobca) je trestne stíhaná a teda, že i orgány štátu (orgány činné v trestnom konaní) pracujú s dôvodným predpokladom, že takáto osoba porušila trestnoprávnu normu. Tu stigmatizácia žalobcu nadobúda objektívnejší základ a spoločenské vnímanie trestne stíhanej osoby je negatívne poznačené. V konaní bolo svedeckou výpoveďou a výpoveďou samotného žalobcu preukázané, že žalobca nielen že prežíval stres a negatívne pocity z neistoty výsledku trestného konania vedeného po dobu troch rokov, ale musel čeliť i prejavom nedôvery, dotazovania a vnímania svojej osoby okolím tak, ako keby trestný čin spáchal. V konaní bolo preukázané, že uvedené sa skutočne dialo vo sfére žalobcu i tam, kde sa o to svedok W. svojím konaním nepričinil. S uvedenou otázkou sa dostatočne podrobne zaoberal súd prvej inštancie vo vyššie uvedených odsekoch, pričom zároveň však v odseku 40. odôvodnenia uviedol okolnosti, ktoré súd vyhodnotil i v neprospech žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je tak v tejto otázke kompaktné, zrozumiteľné, detailné a presvedčivé a odvoláciu námietku žalovanej o nedostatku príčinnej súvislosti odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

26. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalovanej nie je spôsobilá privediť iné rozhodnutie o veci, než aké učinil súd prvej inštancie. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho prvom meritórnom výroku potvrdil ako vecne správny.

27. Ako výroky závislé preskúmal odvolací súd i výroky o trovách konania, keď súd prvej inštancie osobitne druhým. výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplatenie majetkovej

škody voči žalovanému v rozsahu 23,08 % a osobitne tretím výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy voči žalovanému v rozsahu 100 % z výšky prisúdeného plnenia.

28. Odvolací súd konštatuje, že žalovaná v podanom odvolaní síce formálne rozsudok súdu prvej inštancie napadla i čo do výrokov o trovách konania, v podanom odvolaní však k uvedeným výrokom nevzniesla žiadnu odvolaciu námietku, neuviedla prečo, z akých dôvodov považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania neuviedla žiadnu odvolaciu argumentáciu. Odvolací súd viazaný rozsahom a tiež dôvodmi odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozlíšil žalobcom uplatňované nároky, jednak na náhradu škody voči žalovanej, kde správne vyčíslil procesný úspech žalobcu v rozsahu 23,08 % porovnaním žalobou uplatneného nároku žalobcu a súdom uloženou povinnosťou žalovanej nahraď škodu a osobitne posúdil celkový procesný úspech žalobcu v časti konania o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej v rozsahu 100 %, keď v tomto samostatne žalovateľnom nároku závisela výška priznaného plnenia od úvahy súdu. Správne súd prvej inštancie pri konštatovaní dôvodnosti žaloby čo do základu priznal žalobcovi celkový úspech v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy. Z dôvodu vecnej správnosti a z dôvodu absencie akejkoľvek vecnej odvolacej argumentácie k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny i v závislom druhom a treťom výroku o trovách prvoinštančného konania.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 262 ods. 1 CSP a 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovanej, táto nebola úspešná ani čiastočne, keďže odvolací súd z dôvodu vecnej správnosti potvrdil napadnutý rozsudok v celom rozsahu. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalobcovi. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej a k vyjadreniam žalovanej vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu a možno tak konštatovať, že žalobcovi v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto žalovanej, ako neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní v celom rozsahu, uložil povinnosť nahraď žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

30. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).